

[P. Munch.]

en Indskrænkning af Sikringsstyrken med 13 000 Mand og denne Ammunitionsbevilgning paa 5 Mill. Kr. med Tilslutning af alle Rigsdagens Partier. Og dog, naar jeg siger med Tilslutning, bør jeg tage et Forbehold, for det Svar, jeg fik i Finansudvalget fra alle de fire Partier den Gang, var dette: Vi vil finde os i dette, vi vil ikke rejse Uro derom, men vi vil ikke tage Stilling for det, det maa ske paa Ministerens Ansvar. Det var den Stilling, Rigsdagens Partier tog den Gang. Jeg bar dette Ansvar. Jeg tror at kunne være bekendt, at jeg har baaret det, og jeg tror ikke, der er megen Ære ved nu, da Faren er forbi, som det ærede Medlem Hr. Nørskov siger, at benytte denne Stilling til politisk Agitation paa den Maade, som det sker.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Steen Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

Steen Rasmussen: Jeg kunde have Lyst til at svare det ærede Medlem paa hans Slutbemærkning med at sige, at der er lige saa lidt politisk Fortjeneste ved nu, da der, som jeg sagde før, ikke truer os nogen umiddelbar Krigsfare, og det ærede Medlem ikke er Minister og, hvis Krigen pludselig skulde komme, ikke vilde have noget Ansvar som Minister, at staa op og fortælle, at det Forsvarsvæsen, han var den øverste Leder af i Verdenskrigen 1914—18, og paa hvilket der blev ofret 500 Millioner, praktisk talt ikke var noget som helst værd med kampmæssige Forhold for Øje. Jeg vil gerne spørge, om det ærede Medlem da for Alvor vil hævde, at den Skrivelse, der afgik fra Viceadmiral Kofoed-Hansen den 1. August 1914 til Forsvarsminister Munch indeholdende Ordren til Flaaden, var præget af nogen som helst Form for politimæssig Vagtopgave, om den ikke var præget af det ene, at Neutralitet opfattede Viceadmiralen paa den Maade, at saafremt fremmede Fartøjer forsøgte Landgang paa Sjælland eller andre Øer, skulde det vises tilbage med alle til Raadighed staaende Midler.

I. A. Hansen: Skulde jeg samle mit Indtryk af de Ordføretaler der er holdt her i Tinget under Behandlingen af denne Sag, vil jeg sige, at paa Tilsagn om Forhandlingsvillighed mangler der jo ikke. Baade Ordførerne for Socialdemokratiet (L. Rasmussen), det konservative Folkeparti (Parkov) og det radikale Venstre (P. Munch) har til-

sagt deres Villighed til at forhandle om denne Sag. Rigeligst med Forhandlings-tilbud var der i den socialdemokratiske Ordførers, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens Tale. Hvis jeg ikke har talt forkert, var det ikke mindre end syv Gange, at Sætningen: vi er parate til at gaa ind til en fordomsfri Forhandling med Venstre, forekom i det ærede Medlems Tale. Vi befinder os altsaa tilsyneladende i en fuldkommen Hausse i Forhandlingstilbud. Vi fra vor Side takker for de venlige Tilsagn, hvor de end kommer fra. Men det kan jo ikke skjules, at Tilbudene fra alle Sider har været noget forbeholdne, noget betingede.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen er villig — og det samme gælder, saa vidt jeg forstod, det ærede Medlem Hr. P. Munch — til en fordomsfri Forhandling ogsaa om en anden Løsning end den Afrustning, som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen stadig mener er Trumf i denne Sag. Det ærede Medlem sagde: Vort Hovedkrav er Afrustning, men det er ikke noget Ultimatum; det ærede Medlem kunde ogsaa gaa med til en Forhandling om en Ordning, der oprettholder noget Militær. Hvilket Militær? Hvor meget Militær? Til hvilket Beløb? Det sagde det ærede Medlem ikke noget om. Han stillede blot for at deltage i en Forhandling om noget saadant Militær denne ene Betingelse: Vi maa have en Ordning, hvorved vi i ærlige Ord tilkendegiver Udlandet, at vi magter ikke at forsvare vor Neutralitet; vi kan kun løse Bevogtningsopgaver, ikke Kampopgaver. Noget ligende sagde det ærede Medlem Hr. P. Munch. Altsaa, de to ærede Medlemmer vil nok forhandle, men det, der skal komme ud af Forhandlingerne, skal altsaa være en Ordning, der — koste, hvad den koste vil — endelig ikke maa bruges til det, som man andre Steder indretter et Forsvar til, nemlig til Forsvar.

Udførligst og lidenskabeligst — og jeg kan maaske tilføje besynderligst — motiverede det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen dette Standpunkt. Han brugte mange Ord til sin Motivering heraf, Ord, der en Gang vil gaa over i vor politiske Historie som den største Samling af udenrigspolitiske og militærpolitiske Vildfarelser, der nogen Sinde er sammentrængt paa tre Spalter i den danske Rigsdagstidende. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg give et Par Prover. Det ærede Medlem siger paa Sp. 1735:

„Er der da virkelig nogen saa fantastisk, at de tror, at Danmark under et Kapløb mellem Kampflaader fra Øst og